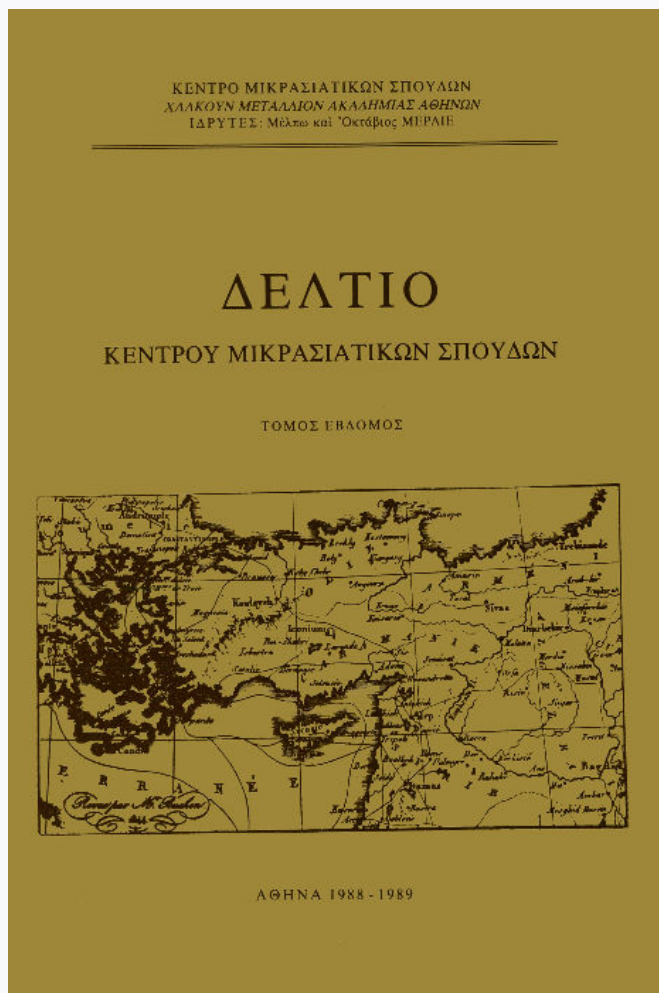

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 7 (1988)

Eine Sprachlehre von der Hoden Pforte. Ein arabisch-persisch-griechischerbisches Gesprächslehrbuch vom Hofe des Sultans aus dem 15. Jahrhundert als Quelle für die Geschichte des serbischen Sprache. Mit Beiträgen von Tilman Berger, Christoph Correlli

Οδυσσέας Λαμψίδης

doi: [10.12681/deltiokms.196](https://doi.org/10.12681/deltiokms.196)

Copyright © 2015, Οδυσσέας Λαμψίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Λαμψίδης Ο. (1988). Eine Sprachlehre von der Hoden Pforte. Ein arabisch-persisch-griechischerbisches Gesprächslehrbuch vom Hofe des Sultans aus dem 15. Jahrhundert als Quelle für die Geschichte des serbischen Sprache. Mit Beiträgen von Tilman Berger, Christoph Correlli. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 7, 315–319. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.196>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Eine Sprachlehre von der Hohen Pforte. Ein arabisch-persisch-griechisch-serbisches Gesprächslehrbuch vom Hofe des Sultans aus dem 15. Jahrhundert als Quelle für die Geschichte der serbischen Sprache. Mit Beiträgen von Tilman Berger, Christoph Correll, Günther S. Henrich und Werner Lehfeldt. Herausgegeben von Werner Lehfeldt. Slavistische Forschungen Band 57. 367 σελ. + VIII. 17 σελ. φωτογραφίες χφφ. 76.- μάρκα Δυτ. Γερμανίας. Böhlau Verlag Köln Wien 1989.

Τὸ παρουσιαζόμενο βιβλίο ἔχει τὰ παρακάτω περιεχόμενα:

1. Πρόλογος.
2. Περιγραφή τοῦ χειρογράφου.
3. Χρονολόγηση τοῦ χειρογράφου.
4. Σημασία τοῦ χειρογράφου ὡς πηγῆς γιὰ τὴν ἔρευνα τῆς ἱστορίας τῆς σερβικῆς γλώσσας.
5. Γραφηματικὴ ἀνάλυση (μέθοδος, σερβικὸ κείμενο, ἑλληνικὸ κείμενο).
6. Τὸ κείμενο τοῦ χειρογράφου.
7. Ἐξέταση καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς γλῶσσες τοῦ κειμένου [δὲν ἐμπεριέχεται παρόμοια ἐξέταση γιὰ τὸ ἑλληνικὸ κείμενο, διότι μελλοντικῶς θὰ δημοσιευθεῖ σὲ ἰδιαίτερο τόμο].
8. Εὐρετήριο τύπων τῶν σερβικῶν λέξεων.
9. Βιβλιογραφία.

Τὰ κεφάλαια 1, 2, 3, 4 καὶ 5 ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ τὸν Werner Lehfeldt, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου (κεφ. 5), ὅπου τὴ γραφηματικὴ ἀνάλυση συγγράφει ὁ W. Lehfeldt μὲ τὸν Günther Henrich, ἐνῶ τὸ δεύτερο τμῆμα τῆς ἀναλύσεως μὲ τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα συνθέτει μόνον ὁ G. Henrich. Τὸ κεφάλαιο 6 συνθέτουν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες, οἱ Christoph Correll καὶ Tilman Berger. Τέλος τὸ κεφάλαιο 7 συγγράφει κατὰ τὸ πρῶτο τμῆμα ὁ Chr. Correll, ἐνῶ κατὰ τὸ δεύτερο τμῆμα καθὼς καὶ τὸ εὐρετήριο τῶν λέξεων ὁ W. Lehfeldt.

Ἀπὸ τὸ 1936 εἶχε γίνει γνωστὸ ὅτι στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἱεράς Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολη ἦσαν κατατεθειμένα δύο χειρόγραφα, τὰ ὑπ' ἀρ. 4749 καὶ 4750, ποὺ περιεῖχαν κατὰ τὸν τίτλο «Λεξικόν» (lugat), κατὰ τὸ περιεχόμενο ὅμως σειρὰ διαλογικῶν φράσεων ποὺ ἀναφέρονταν σὲ ζητήματα τῆς ἀγορᾶς, τοῦ καιροῦ, τῶν ἐργασιῶν στοὺς ἀγροὺς ἀλλὰ καὶ στίς ὑποχρεώσεις τῶν νέων ἀπέναντι στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς δασκάλους τοὺς καθὼς καὶ στίς ὑποχρεώσεις τοὺς γιὰ τὴ μελέτη τοῦ κορανίου, τὴ φοίτηση στὰ τεμένη κ.ἄ.

Κατὰ τὸν Ahmed Caferoglu, τὸν πρῶτο ποὺ ὑπέδειξε καὶ ἐρευνήσε γενικὰ τὸ κείμενο τῶν χειρογράφων αὐτῶν (*Revue Intern. des Études Balkaniques* I-II (1936) 185-90), τὰ δύο χειρόγραφα εἶχαν ὅμοιο περιεχόμενο. Ἡ ἐρευνα ὅμως ἀπέδειξε, ὅπως καὶ στὸ παρουσιαζόμενο βιβλίον ἀναφέρεται (σσ. 1-2), ὅτι τὸ χειρόγραφο 4749 δὲν εἶναι ὅμοιο πρὸς τὸ 4750, ἀλλὰ ἔχει διαφορὰς. Τὶς διαφορὰς αὐτὲς διαπιστώνουν οἱ μελετητὲς πασιδῆλως καὶ στὸ σερβικὸ ἰδιῶμα, στὸ ὁποῖο μεταφράζονται οἱ ἀραβικὲς φράσεις καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι στὸ κάθε χειρόγραφο διαφορετικόν.

Στὸ κείμενο τῶν χειρογράφων παρατίθενται φράσεις στὴν ἀραβικὴ, οἱ ὁποῖες μεταφέρονται στὴν περσικὴ, στὴν ἐλληνικὴ καὶ στὴ σερβικὴ μὲ καταγραφὴ διὰ τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου (σ. 2).

I. Τὸ βιβλίον (στὴν παρουσίᾳ ἐδῶ περιορίζομαι μόνον στὸ ἐλληνικὸ κείμενο καὶ στὰ σχόλιά του) ἀποσκοπεῖ ἰδίως, ὅπως καὶ στὸν τίτλον ἀναφέρεται, νὰ προβάλει τὸ κείμενον στὴ σερβικὴ γλῶσσα ὡς πηγὴ γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς γλῶσσας αὐτῆς. Ὡστόσο περιέχει ὀρισμένες ὀλιγοσέλιδες διαπιστώσεις καὶ γιὰ τὰ ἐλληνικὰ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, γραμμένες ἀπὸ τὸν G. Henrich. Πιὸ κάτω θὰ ἤθελα νὰ ἐκθέσω εἰδικότερα μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ ἐλληνικὸ κείμενον, οἱ ὁποῖες ἴσως —πολὺ πιθανόν— σὲ ὀρισμένα σημεῖα νὰ συμπίπτουν μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ G. Henrich, ὁ ὁποῖος, ὅπως γράφεται (σ. VII τοῦ Προλόγου), θὰ ἀπασχοληθεῖ σὲ ἰδιαίτερον μελέτημα μὲ τὸ ἐλληνικὸ κείμενον τοῦ χειρογράφου 4750.

Προηγουμένως ὅμως ἂς ἀναφέρουμε ὀρισμένα στοιχεῖα τῆς ταυτότητος γενικὰ τοῦ ἔργου. Πρόκειται, ὅπως εἶπαμε, γιὰ μιὰ μέθοδον —θὰ ἔλεγα ἐκμαθήσεως τῆς ἀραβικῆς γιὰ ὁμιλοῦντες τὴν περσικὴ ἢ τὴν ἐλληνικὴ ἢ τὴ σερβικὴ (σ. 2). Ὁ W. Leffeldt, ὁ ὁποῖος καὶ ὡς εἰδικὸς σλαβολόγος ἐπεμελήθη τοῦ ὅλου βιβλίου, ἀναφέρει ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη συνεγράφη πρὶν ἀπὸ τὸ 1512 (σσ. 3 καὶ 16) [τότε, ὡς γνωστόν, κυβέρνησαν ὁ Μεχμέτ Β΄ καὶ ὁ Βαγιαζήτ Β΄] καί, λίαν πιθανῶς, γιὰ ἀξιωματοῦχους τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, Σέρβους ἢ Ἑλλήνες (ἀσφαλῶς ἐκμουσουλμανισθέντες) (σ. 3). Ὁ Caferoglu ὅμως (δ.π., σ. 187) ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἔργο ἐγράφη γιὰ τὸ σουλτάνον Μεχμέτ Β΄ ἢ γιὰ τοὺς πρίγκιπες του (σσ. 11/12) [γνώμη, τὴν ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐνδείξεις καὶ τὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα (οἱ σφραγίδες στὸ ἐξώφυλλον, τὸ πολυτελὲς τοῦ χειρογράφου κ.ἄ.), στηρίζει καὶ τὸ κείμενον τοῦ χειρογράφου, ὅπως μπορούμε νὰ διαπιστώσουμε ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ μετάφρασιν τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου: 2α 1, 2, 3 «Εἶπεν ὁ ποιητὴς ταύτης τῆς βίβλου τῆς λογικῆς τῆς γεγυμνασμένης, δι' ἧς εὐλαλοῦσιν αἱ γλῶσσαι τῶν ἀρχομένων. Σύνεσον γοῦν αὐτὸ καὶ πρᾶξον κατ' αὐτὸ καὶ φύλαξον αὐτό, εὐφραδῆσεις κατ' αὐτό.» 39β 3, 4 «Μάθε, ὅσον δύνασαι, εἰ σαυτὸς βασιλεύειν ἐθέλεις.»].

Στὸ σημεῖον αὐτὸ θέλω νὰ σημειώσω —καὶ ἐν σχέσει μὲ τὸ ἐλληνικὸ κείμενον τοῦ λεξικοῦ μας— ὅτι ὁ Μεχμέτ Β΄ διέταξε μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τραπεζούντας τὸ 1461 νὰ μετοικήσουν πλούσιες εὐγενεῖς οἰκογένειαι τοῦ

κατακτηθέντος κράτους τῶν Μεγάλων Κομνηνῶν ὅπως καὶ ὅλη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια στὴν Κωνσταντινούπολη. Μία κόρη, τὴ Μαρία, τὴν ἀποκληθεῖσα Γκιουλ Μπαχάρ, ὄρισε γιὰ σύζυγο τοῦ γιοῦ του Βαγιαζήτ, τοῦ μετέπειτα σουλτάνου. Τέκνο τῆς ἐνώσεως αὐτῆς ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Βαγιαζήτ Σελήμ, ὁ ὁποῖος καὶ διαδέχθηκε τὸν πατέρα του.

Σημειῶνω ἀκόμα ὅτι ὁ Βαγιαζήτ Β΄ ὡς διάδοχος διοικούσε τὴν περιοχὴ τοῦ Πόντου —Τραπεζούντας— καὶ τῆς Ἀμάσειας καὶ ὅτι τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ διάδοχός του Σελήμ Α΄. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ Μαρία ἔζησε μαζί μὲ τὸ γιό της πολὺ καιρὸ στὴν Τραπεζούντα, ὅπου καὶ πράγματι πέθανε (τὸ 1505) καὶ ἐτάφη. Στὸ μανυσωλεῖο τῆς ἐπιγραφῆς ἐνθυμίζει τὴν «μπανοῦ ροῦμ» (=δέσποινα Ἑλληνίς). (Μητροπολίτη Χρυσάνθου, *Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζούντος*, 1936, σσ. 517/18, καὶ Ὁδ. Λαμψίδη, «Ἡ Τουρκοκρατία στὸ Μικρασιατικὸ Πόντο (1463-1922)», *Ἀρχεῖον Πόντου* 33 (1975/76), σσ. 166-68.)

Ὡς πρὸς τοὺς Τραπεζουντίους ποὺ μεταφέρθηκαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη εἶναι γνωστὸ ὅτι εἶχαν μεγάλῃ δύναμη στὴ σουλτανικὴ αὐλὴ καὶ ἐπηρέαζαν τὶς ἀποφάσεις τοῦ σουλτάνου. Παράδειγμα ἡ ἐγκατάσταση τοῦ Τραπεζουντίου μοναχοῦ Συμεὼν στὸν πατριαρχικὸ θρόνο (πατριάρχευσε τρεῖς φορές στὸ διάστημα 1466-1485). (Μητροπολίτη Χρυσάνθου, *ὁ.π.*, σσ. 525/26, καὶ Ὁδ. Λαμψίδη, *ὁ.π.*, σσ. 158/59.)

Τὰ παραπάνω ἰσχυροποιοῦν, κατὰ τὴ γνώμῃ μου, τὴν ἄποψή ὅτι τὸ πολυτελὲς χειρόγραφο τῆς Ἀγίας Σοφίας (σ. 12) φαίνεται ὅτι ἐγράφη πράγματι, ὅπως ὁ Caferoglu εἶχε σημειώσει, γιὰ τὸ σουλτάνο Μεχμέτ Β΄ ἢ γιὰ τοὺς γιούς του, καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸν Βαγιαζήτ.

Γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦταν μεγάλο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ Μεχμέτ Β΄ καὶ τοῦ Βαγιαζήτ Β΄, ἀλλὰ καὶ τοῦ Σελήμ Α΄, τῶν δύο τελευταίων, διότι εἶχαν ἄμεσο σύνδεσμο μὲ τὴ γλῶσσα αὐτὴ λόγω τῆς Γκιουλ Μπαχάρ.

II. Σὲ παλαιότερη μελέτῃ του στὸ περιοδικὸ *Glotta* 25 (1936), σσ. 159-66, ὁ Φ. Κουκουλὲς χρησιμοποιώντας πολλὰ παραδείγματα ὑποστήριζε τὴν ἄποψή του ὅτι ἔργα ποιητικά, βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ, «ὁ ἐρευνητὴς τότε μόνον ἐπιτρέπεται νὰ ἀποδίδῃ εἰς ὀρισμένον γλωσσικὸν ἰδίωμα ἐὰν ἔχη περὶ τοῦ ποιητοῦ ἱστορικὰς καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἢ ἄλλας πειθαναγκάζουσας ἐνδείξεις».

Ἐντούτοις ὁ πειρασμὸς νὰ καθορισθεῖ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα, στὸ ὁποῖο ἐγράφη τὸ ἑλληνικὸ κείμενο τοῦ «Λεξικοῦ», μᾶς προκαλεῖ:

Ἐξαρχῆς λέγομε ὅτι τὸ ἑλληνικὸ κείμενο δὲν ἐγράφη σὲ ὁμιλούμενο ἑλληνικὸ ἰδίωμα τοῦ 15ου αἰ. ἀλλὰ σὲ σαφῶς ἑλληνικὴ ἀπλοποιημένη ἀλλὰ «γραφομένη» γλῶσσα, δηλαδὴ σὲ καθαρεύουσα μὲ ὄχι λίγους ἀρχαϊσμούς. Ἐντούτοις ὁ μεταφραστὴς στὴ νεοελληνικὴ δὲν κατόρθωσε πλήρως νὰ οὐδετεροποιήσῃ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα ποὺ ὁ ἴδιος ἀσφαλῶς μιλοῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνακαλύπτουμε πολλὰ δείγματα τοῦ ἰδιώματος αὐτοῦ. Κατὰ τὴ γνώμῃ μας ὁ μεταφραστὴς μιλοῦσε τὴν ποντιακὴ διάλεκτο¹ καὶ δείγματά της εἶναι

1. Μετὰ τὴ σύνθεσιν τῆς παρουσιάσεως αὐτῆς διαβάξω ἄρθρο τῆς Μ. Κουτίτα-Καϊμάκη

όρατά στο ελληνικό κείμενο. [‘Ο G. Henrich, ό όποίος από άλλες μελέτες του φαίνεται νά γνωρίζει επαρκώς τήν ποντιακή διάλεκτο, δύο φορές στο παρουσιαζόμενο βιβλίο —σς. 65, 73 (ό τύπος στήν ποντιακή διάλεκτο είναι σ’κού και όχι σηκού) και 74— παραπέμπει στή διάλεκτο αὐτή, χωρίς όμως νά συνδέει άμέσως τήν ποντιακή λαλιά με τήν ελληνική μετάφραση τοῦ κειμένου ούτε και νά υπαινίσσεται κάτι παρόμοιο.] Βέβαια από όσα θα άνα-γραφούν παρακάτω μόνο μερικά είναι λέξεις και τύποι άποκλειστικά τής ποντιακής διαλέκτου, χωρίς νά υπάρχουν μαρτυρίες ότι άπαντώνται και σε άλλες περιοχές. Άλλες όμως, μολονότι μαρτυρούνταν και μαρτυρούνται και σε άλλες διαλέκτους, έντούτοις είναι μέχρι σήμερα ζωντανές στο ποντιακό ιδίωμα. (Γιά τή διαπίστωση αὐτή χρησιμοποιοῦ τό Μεγάλο Λεξικό τής Έλ-ληνικής Γλώσσας Δημητράκου και τό Ίστορικό Λεξικό τής Ποντιακής Δια-λέκτου τοῦ Άνθιμου Παπαδόπουλου, 1958-1961.):

5α1 άργαστήριον / 5α2 και 51β2 έγόραζεν (αὔξηση ε· τό ίδιο παρατηρεῖ-ται και στο 10β1 αλλά και σε άλλα ρήματα) / 7α4 δάκροις (ό μεταφραστής άσφαλώς γράφει δισύλλαβο και τονίζει όπως προφερόταν στήν ποντιακή και μόνο σ’ αὐτήν ή λέξη δάκρον) / 8α3 εκλέφτην (πρώτο ένικό πρόσωπο στήν ποντιακή εκλέφτα) / 10α2 άπεμπροστά (μόνο στήν ποντιακή) / 13α2 μιστός / 14α3 γειτονία / 14β4 και 22α4 πία (μόνο στήν ποντιακή) / 15β4 στέας (μόνο στήν ποντιακή) / 16α1 άρμπετόν / 16α4 μειζότερα / 16β4 γρασμένον (μόνο στήν ποντιακή) / 19α2 άσχεμότερον (ποντιακή άσκεμος) / 21α1 κλῶσον (μόνο στήν ποντιακή) / 22β2 φάσον (μόνο στήν ποντιακή) / 29α3 χαμέλυνον (μόνο στήν ποντιακή) / 38α1, 38α3, 38β2 χωρία / [39α4 μάθισον, 46α4 ενεπέουμουν, 48α1 έποίηκες, 48α2 εφήκα: τύποι, οί όποίοι, κάπως παραλλα-γμένοι, χρησιμοποιούνται και στήν ποντιακή] / 44β2 έξεργος (μόνο στήν ποντιακή) / 48β2 εκόντυνεν / 48β3 εκόντυναν / 48β3 / 4 έλίβωσεν ό ουρανός (μόνο στήν ποντιακή) / 50β1 άψον / 51α3 βούκαν / 52α4 μάθισε / 54α1 θρακάριν (μόνο στήν ποντιακή).

Οί πιό πάνω γλωσσικές ένδείξεις και οί περιστάσεις πού υπήρχαν στα χρόνια τοῦ Μεχμέτ Β’ στήν Κωνσταντινούπολη με τήν παρουσία και τήν έπιρροή των Έλλήνων προσφύγων από τόν Πόντο, κατά τή γνώμη μου, μπορούν και πρέπει νά στηρίξουν τήν πιό πάνω άποψη, ότι τό ελληνικό κείμενο έγράφη στα χρόνια αὐτά από Έλληνα Πόντιο.

Στή μελέτη πού θα εκδοθεῖ μελλοντικά από τόν G. Henrich άσφαλώς θα διερευνηθεῖ τό ελληνικό κείμενο λεπτομερέστερα και γραμματικώς και συν-

(«Περιπτώσεις ασυμφωνίας του γένους στην Ποντιακή», *Άρχεϊον Πόντου* 42, 1988/89, σς. 239-75, έδω σ. 261), όπου σε λίγες γραμμές άναφέρει τόν τίτλο μόνο τοῦ παρουσιαζομένου βιβλίου πριν καν εκδοθεῖ και γράφει ότι ή μέθοδος «είναι πιθανό νά έχει συνταχθεῖ από Έλλη-να γνώστη της Ποντιακής, γιατί οι προτάσεις στην Ελληνική έχουν πολλά στοιχεία της διαλέ-κτου». (‘Ασφαλώς εκ παραδρομής άναφέρει ότι μία από τίς τέσσερις γλώσσες είναι ή τουρκική, άντι τής άραβικής.)

τακτικῶς καὶ ἔτσι θὰ ἐξαχθοῦν ὀρισμένα βέβαια, ἢ καὶ πιθανά, συμπεράσματα γιὰ τὴ διάλεκτο καὶ γιὰ τὶς ἱστορικὲς τότε περιστάσεις.

Τὸ ἑλληνικὸ αὐτὸ κείμενο —γιατὶ σ' αὐτὸ περιορίστηκε ἡ παρουσίαση τοῦ βιβλίου— εἶναι σημαντικό, διότι βρίσκεται γραμμένο μὲ χαρακτήρες ἀραβικοὺς. Ἡ ἀποψη ὅμως (σ. 4) ὅτι εἶναι μοναδικὸ παράδειγμα ἐκτεταμένου κειμένου δὲν μπορεῖ κατὰ τὴ γνώμη μου νὰ ἰσχύσει ἀκόμα γιὰ πολὺ. Γνωρίζουμε καὶ ἄλλα παρόμοια, ἔστω καὶ ὄχι ἐκτεταμένα, καὶ λογικὸ εἶναι νὰ ἀναμένουμε τὴν ἀνεύρεση καὶ νέων ἑλληνικῶν κειμένων καταγεγραμμένων μὲ ἀραβικὰ στοιχεῖα.

Σημείωση: Ὁ κ. G. Henrich, στὸν ὁποῖο πρὸ καιροῦ ἀπέστειλα σχέδιο τῆς παρουσιάσεως αὐτῆς, μοῦ ἀπήντησε ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει καταλήξει «στη διαπίστωση τῆς ποντιακῆς προέλευσης τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου». Μοῦ ἔστειλε ἀκόμα δημοσίευσμά του, ποὺ τώρα μόλις κυκλοφορήθηκε, καὶ ἓνα ἄλλο σὲ τυπογραφικὰ δοκίμια, ὅπου, ὡστόσο, γιὰ τὴ χρονολόγηση τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου γράφει ὡς *terminus ante quem* τὸ 1512 (αὐτὸ ἀναφέρεται καὶ ἀπὸ τὸν W. Lehfeldt στὸ βιβλίο, σ. 12), χωρὶς ὅμως νὰ σημειώσει τίποτε ἄλλο συμπληρωματικὸ ἢ καὶ περισσότερο καθοριστικόν.

ΟΔ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ